

LEES JE MOBIEL

Alsjeblieft!
Een gratis
fragment uit de
verhalenbundel
DraaiSTUK!

Marco Kunst

Offline

GOTTMER

Synopsis

Mike verhuist naar de stad Nieuw Babylon waar de virtuele wereld en de realiteit steeds verder in elkaar overlopen. Computers worden telkens slimmer en maken de toekomst mooier dan ooit. Maar is dat wel zo? Dit razend spannende avontuur speelt zich af in een digitale toekomst die misschien helemaal niet zo ver weg is.

Maandvuur bij de Aardelaar

Als de schemer valt, wordt alles anders in het bos. De schaduwen worden zwart, kruidige geuren kringelen op uit de vochtige bosgrond en in de verte roept al een uil. Mike haast zich langs de Oude Eik naar de Aardelaar. Het dorpje ligt in de bossen verscholen, omringd door akkertjes en velden.

Een jaar of vijftien geleden heeft een groep mensen zich hier teruggetrokken. Ze hadden geen zin meer om mee te doen met de drukke wereld van internet en andere technologie. Ze wilden een simpel leven in de natuur leiden: hun eigen eten verbouwen, hun eigen brood bakken en in harmonie leven met de natuur. Er zijn toen meer van die dorpen gesticht, ook op andere plekken in het land. Volgens

Mike hebben ze het best goed voor elkaar op de Aardelaar. Hij is een van de weinige mensen van buitenaf die er weleens komt. Altijd voelt hij zich er welkom, maar soms denkt hij dat de Aardelaars maar in een heel klein wereldje leven: het is toch ook geweldig wat je met LivePods, robots, drones, 3D-printers, DNA-krakers en alle andere geweldige uitvindingen kunt doen? Daar is toch niks mis mee? De wereld is zoveel groter en spannender dan een bos, een dorpje en een paar akkertjes.

Tegen de tijd dat Mike de eerste huisjes bereikt, is de zon helemaal onder. Er klinkt getrommel vanaf het dorpsplein. Mooi, dat betekent dat ze nog niet met het verhaal begonnen zijn. Goudoranje danst het licht van de vlammen over de gevels. Er wordt een meeslepend ritme getrommeld. De trommelaars, die aan de rand van de kring met mensen zitten, bewegen met dansend bovenlijf mee met de ritmes die ze slaan. De verteller van vanavond staat al klaar,

met zijn rug naar het kampvuur.

Mike herkent hem. Het is Elias, een lange, bedachtzame man. Hij is de hoofdverzorger van de roofvogels die men in het dorp houdt. Hij jaagt ook met de vogels, net als een paar andere dorpelingsen. Elias is meestal vrij stil, maar vanavond is hij dus de verteller. Aan zijn voeten zitten een stuk of twintig kinderen. Eromheen zitten de volwassenen. Zeker het halve dorp is er. Iedereen heeft kussentjes om op te zitten en lekkere dingen meegebracht. Heerlijk.

Demer heeft Mike gezien. Ze wenkt dat hij moet komen, ze heeft een plekje naast zich vrijgehouden. Terwijl hij iedereen groet, loopt Mike naar voren. Hij ploft neer op het kussen dat Demer voor hem heeft meegebracht en grijnst naar haar.

Op dat moment houden de trommelaars stil.

‘Je bent laat,’ zegt Demer.

‘Maar nog wel op tijd,’ fluistert Mike.

Een verwachtingsvolle stilte daalt neer

over het plein.

Elias wacht rustig totdat iedereen stil is. ‘Er was eens,’ begint hij dan zonder verdere inleiding, ‘lang geleden, hier ver vandaan, een rijk aan zee...’

Mike zucht tevreden en gaat nog wat lekkerder zitten. Achter de verteller laaien de vlammen van het kampvuur op. Mike laat zich meevoeren door Elias’ stem, naar dat verre land aan zee... Het verhaal is spannend, en hoe stil Elias normaal gesproken ook is, hij vertelt als de beste. Hij wekt tovenaars en draken tot leven met zijn stem. En als plots een fontein van vonken uit het kampvuur opstijgt, precies op het moment dat de draak in het verhaal aanvalt, schrikt Mike echt.

Daarna lukt het hem ineens niet meer om zich te concentreren. Mikes gedachten dwalen af naar de verhuizing, zijn nieuwe huis, de nieuwe stad, de school waar hij naartoe zal gaan. En het is de laatste keer dat hij er hier bij kan zijn...

Demer geeft hem een schaalpje nootjes door. Afwezig pakt Mike er een paar en geeft het schaalpje weer door. Hij kauwt zonder te proeven. Zijn buikpijn is terug. Hij staart langs Elias in de vlammen. Wat nou als er in zijn nieuwe klas geen leuke kinderen zitten? Of als ze hem gaan pesten, omdat hij van het platteland komt en niet weet hoe het eraan toegaat in de stad?

Demer stoot hem aan. ‘Je bent er niet echt bij, hè?’ fluistert ze.

Mike schrikt op en kijkt haar aan.

‘Het is zo pauze,’ gaat Demer verder. ‘Zullen we dan even bij de vogels gaan kijken?’

Mike knikt. ‘Is goed,’ fluistert hij.

Als Elias even later de pauze aankondigt, staan Mike en Demer op en lopen het plein af naar het vogelverblijf aan de rand van het dorp. Het vogelverblijf is een grote, hoge houten schuur. Demer duwt de deur voorzichtig open en tuurt het duister

in. Niet iedereen mag daar zomaar naar binnen, maar Demer helpt Elias vaak met de vogels.

‘Kom maar,’ fluistert ze. Mike loopt achter haar aan de schuur in. Op de vloer ligt zaagsel. Een scherpe, dierlijke geur overstemt de geur van de houtkrullen. De maan werpt door een dakraam spookachtig licht naar binnen. Het maanlicht tekent grillige schaduwen op de vloer. Zeven of acht grote vogels zitten op paaltjes, die verspreid door de schuur staan. Andere zitten op een brede richel tegen de achterwand. Een paar zitten hoog op de hanenbalken. Het zijn er alles bij elkaar zeker twintig. Valken, buizerds en adelaars. Ze hebben geen kapje over hun ogen en zitten niet vast aan een ketting - Elias wil dat niet; hij heeft de dieren zo goed afgericht dat het ook niet nodig is. Ze kunnen zelfs vrij in en uit vliegen door een opening die is uitgespaard in een van de wanden van de schuur.

De vogels slapen. Mike vindt dat het er spookachtig uitziet. Maar ook wel mooi. ‘Waarom wilde je hiernaartoe?’ fluistert hij.

Demer kijkt om. ‘In de stad zijn vast geen vogels. Zeker niet van deze mooie grote. Ik wilde dat je ze nog zag voordat je vertrekt, zodat je later nog aan ze kunt denken. En ’s nachts zijn ze anders. Ik weet niet waarom. Dat wilde ik je ook laten zien. Alleen de uilen zijn er nu natuurlijk niet. Die zijn op jacht.’

Mike stapt naar voren. Demer heeft gelijk. De dieren zijn ’s nachts heel anders dan overdag: mysterieus en duister. Ze hebben iets magisch. Je voelt hoe sterk ze zijn, je ziet hun machtige klauwen en vlijmscherpe snavels. Het zijn jagers, felle roofdieren, maar tegelijk zijn ze nu zacht en in rust.

Een van de arenden spreidt langzaam zijn enorme vleugels. Mike houdt zijn adem in. Hij hoort de veren zachtjes ritselend over elkaar schuiven.

‘Hij droomt,’ zegt Demer zachtjes. ‘Ze

doen dat allemaal af en toe in hun slaap. Ik vraag me altijd af wat ze dromen, in welke droomwereld ze rondvliegen...'

De arend vouwt zijn vleugels weer in en slaapt verder. Een andere vogel gaat anders zitten, een derde maakt een paar zachte geluidjes. Het is geheimzinnig. Een rilling trekt over Mikes rug en hij vraagt zich af hoe het zou zijn om zo'n vogel te zijn en zelf te kunnen vliegen.

Plots klinkt er een stom riedeltje uit Mikes broekzak.

Nee!

Mike grijpt zijn telefoon: het is zijn wolven-app die afgaat.

Alle vogels schrikken wakker. Ze beginnen wild te klapwieken, sommige vliegen op en botsen in verwarring op de wanden en stoten zich aan de hanenbalken, andere slaken schorre kreten. Demer trekt Mike mee naar buiten. Hij heeft zijn telefoon weer stil gekregen, op het scherm ziet hij waar de wolven zich bevinden: het zijn er

drie, twee kilometer ten oosten van het dorp.

‘Jij altijd met je stomme apparaten,’ zegt Demer chagrijnig.

‘Er zijn wolven in de buurt,’ zegt Mike. ‘Kijk dan!’ Hij steekt zijn telefoon naar Demer uit. Die wendt zich af.

‘Pfff... Ik heb geen apparaat nodig om dat te weten,’ zegt ze en ze gebaart dat Mike moet luisteren.

Mike kijkt haar niet-begrijpend aan. Even is het stil, maar dan hoort hij het ook: zacht gejang, heel in de verte. Het klinkt weemoedig en eenzaam. Een tweede wolf valt in, en ook de derde begint te huilen.

‘Maar ik weet precies wáár ze zitten!’ zegt Mike kwaad. ‘En ook als ze stil waren, zou ik weten dat ze er waren.’

Demer trekt onverschillig haar schouders op. ‘Nou, geweldig,’ zegt ze minachtend.

‘Het zijn wel roofdieren, hoor!’ gaat Mike verder. ‘Jullie zijn stom, dat jullie zomaar zonder bescherming het bos in gaan! Deze

app kan wel mooi je leven redden.’

‘Pfff.’ Demer schudt geërgerd haar hoofd. ‘Ik klim wel in een boom als er een wolf aan komt. Daar heb ik geen stom muziekje voor nodig.’

Even zegt Mike niets. Hij wil helemaal geen ruzie met Demer maken. Maar hij weet ook niet hoe hij het goed moet maken. ‘Ik moet gaan,’ zegt hij dan. ‘Ik moet nog door het bos. Die wolven zitten nu nog een eind ten oosten van het dorp, maar misschien komen ze wel naar het westen.’

‘Oké,’ zegt Demer. ‘Je doet maar.’

‘Dag,’ zegt Mike, en hij wil al weglopen.

‘Hè, doe nou niet zo stom,’ zegt Demer dan. ‘Laten we even normaal afscheid nemen.’

Mike knikt en grijnst naar haar.

‘Knuf!’ zegt Demer en ze pakt Mike stevig vast. ‘Ik ga je missen,’ zegt ze.

‘Ik jou ook,’ mompelt Mike verlegen.

Natuurlijk zorgt Demer ervoor dat Mike

nog even bij het kampvuur komt zitten. Het verhaal is afgelopen, maar er wordt muziek gemaakt en gezongen. Er zijn nog lekkere hapjes en iedereen wil uitgebreid afscheid van hem nemen. En daarna nemen Demer en hij nóg een keer uitgebreid afscheid, zodat het toch nog laat is voor hij eindelijk het dorp uit loopt. Aan de bosrand kijkt hij om en zwaait naar Demer, die terugzwaait tot hij verdwijnt in het donker van het bos.

Als Mike in zijn eentje tussen de bomen staat, kijkt hij toch nog even op zijn telefoon of die wolven nog in de buurt zijn. Niets. Het bos is veilig. Vervolgens gooit hij zijn telefoon op. ‘Naar huis,’ zegt hij. Het apparaatje waaiert open en zweeft zoemend voor hem uit, terwijl het een helder licht projecteert op het pad. Niet veel later staat hij alweer aan de voet van de oude zendmast en laat hij het bos achter zich.

Als hij thuiskomt ziet hij alleen uit het raam van de Live-Pod-kamer licht

naar buiten schijnen. Dat betekent dat allebei zijn ouders online zijn, zodat hij niet voorzichtig hoeft te doen als hij naar binnen gaat – ze horen en zien dan toch niets.

Een minuut later staat hij in zijn kamer.

‘Was het een goed verhaal, Mike?’ vraagt Kiem.

‘Ja... Nee... eh, ik weet het niet.’

‘Hoe bedoel je, Mike?’

Mike haalt zijn schouders op.

‘Liep het niet goed af dan? Verhalen moeten wel goed aflopen, anders verliezen ze hun opvoedkundige waarde. Dat weet je toch, Mike?’

‘Pfff... Ik ga slapen. Welterusten.’

‘Welterusten, Mike. Vergeet je niet dat je een taak hebt liggen voor school? LeerSoft nam contact met me op. LeerSoft maakt zich zorgen om je.’

Mike zegt niets. Hij poetst zijn tanden en kruipt in bed.

Vanaf morgen zal alles anders zijn. •

Vond je dit fragment leuk?
Lees dan het hele boek
en leen het als e-book bij
de bieb!

Wil je liever een ander
fragment proberen? Lees
de andere fragmenten via
jeugdbibliotheek.nl/stuk

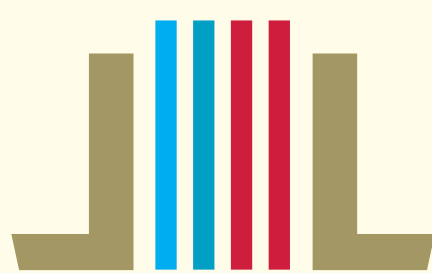

Colofon

©2022 De Leescoalitie, Marco Kunst en Gottmer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.leesstuk.nl

De Leescoalitie